

Sygn. akt I UK 20/15

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania S. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Bielsku-Białej
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z działaniami wojennymi,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 15 lipca 2014 r., sygn. akt III AUa 2107/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 lipca 2014 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach w sprawie z odwołania S. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Bielsku-Białej w przedmiocie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z działaniami wojennymi, oddalił apelację odwołującego się.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik ubezpieczonego wskazał, że skarga kasacyjna zasługuje na jej przyjęcie do rozpoznania ze względu na charakter sprawy i wręcz publicznoskargowe naruszenie prawa w zaskarżonym wyroku. Podkreślił, że w sprawie chodzi o ważne społeczne prawo. Wskazał, że Sądowi znane jest z urzędu, że dzieci nie były bez przyczyny wywożone na przymusowe roboty do III Rzeszy. W ocenie pełnomocnika skarżącego Sąd przyjął niekwestionowane ustalenie, że ubezpieczony od listopada

1939 r. do maja 1940 r. pełnił służbę w Związku Walki Zbrojnej, w związku z tym jest niezrozumiałe, że przy takich ustaleniach Sąd niewłaściwie zastosował ważne społeczne prawo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Podkreślić należy, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie powołano się na występowanie w sprawie jakiegokolwiek wyżej wskazanej okoliczności z art. 398⁹ § 1 k.p.c., mającej przemawiać za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania. W sprawie brak jest również uzasadnienia tego wniosku spełniającego stosowne wymagania. Skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania nie czyni zatem zadość wymaganiom stawianym temu nadzwyczajnemu środkowi prawnemu. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej

do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343).

Natomiast gdyby nawet uznać, że pełnomocnik skarżącego formułując zdanie: „skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na charakter sprawy i wręcz publicznoskargowe naruszenie prawa w zaskarżonym wyroku”, chciał w istocie powołać się na wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, to podkreślić należy, że powołanie się w skardze kasacyjnej na tą przesłankę wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Uzasadnienie wniosku nie spełnia wskazanych wyżej wymogów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.